

jej Autora przerwała rozpoczęty przewód habilitacyjny. Doktor Andrzej Oleksowicz był członkiem kilku towarzystw naukowych, pełnił ostatnio funkcję wiceprzewodniczącego Sekcji Fykologicznej PTB. Zmarł nagle 23 września 1989 roku wracając z naukowej wyprawy na Spitsbergen.

Marta LUŚCIŃSKA

ROCZNICE, JUBILEUSZE ANNIVERSARIES, JUBILEES

ANTONI REHMAN (REHMANN)
(1840–1917)
W 150-ROZNICĘ URODZIN

Antoni Rehman (Rehmann) (1840–1917)
– in 150th anniversary of his birth

W gronie polskich uczonych Antoni Rehman zajmuje szczególną pozycję. Wybitny podróżnik należący do pionierów badań przyrodniczych Południowej Afryki, Krymu i Kaukazu, znakomity

znawca flory Europy, łączył zainteresowania botaniczne z szeroką wiedzą geograficzną. W dziejach nauki polskiej zapisał się przede wszystkim jako jeden z pierwszych fitogeografów i autor pionierskich opracowań z zakresu geografii fizycznej Polski. W nauce światowej ceniony jest jako twórca ogromnej kolekcji zielnikowej roślin naczyniowych i mszaków z Południowej Afryki i Azji Mniejszej, oraz odkrywca wielu nowych gatunków. Sto pięćdziesiąta rocznica urodzin, przypadająca w maju 1990 roku jest okazją do przypomnienia najważniejszych faktów z jego życia i działalności naukowej.

13.V.1840 – Antoni Rehman urodził się w Krakowie w rodzinie mistrza kominarskiego Józefa Rehmana i Anny z Piotrowskich. Jego ojciec pochodził ze spolonizowanej rodziny niemieckiej, która przybyła do Polski na początku XIX w. W metryce urodzenia nazwisko posiada pisownię niemiecką (Rehmann). W przyszości uczony ogłaszając prace w języku polskim będzie używał pisowni spolszczonej (Rehman). O związku rodziny Rehmannów z kulturą polską świadczy fakt, że brat botanika Feliks zginął w powstaniu styczniowym (1863), drugi brat Stanisław (1838–1899) zasłużył się w dziejach Krakowa jako m. in. założyciel Parku Krakowskiego, istniejącego do dzisiejszego dnia.

1853–1860 – Antoni Rehman uczęszcza do Gimnazjum św. Anny (Nowodworskiego) w Krakowie. Z tego okresu datują się Jego pierwsze zainteresowania botaniką – wpływ wybitnego podróżnika, odkrywcy nowych gatunków w Południowej Ameryce, Józefa Warszewicza (1812–1866), inspektora Ogrodu Botanicznego. Utrzymuje również kontakt z Franciszkiem Herbichem (1791–1865), lekarzem wojskowym, autorem wielu prac florystycznych.

1860–1863 – Studiuje na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, głównie pod kierunkiem profesora botaniki Ignacego Rafała Czerwiakowskiego (1808–1882), zasłużonego autora podręczników uniwersyteckich. W 1862 r. ogłasza swoją pierwszą pracę florystyczną pt. *Die Gefäss – Kryptogamen von Westgalizien*.

1863–1867 – Pracuje na stanowisku asystenta katedry botaniki w Uniwersytecie Jagiellońskim.

13.I.1865 – Uzyskuje tytuł doktora filozofii na podstawie niepublikowanej pracy pt. *O życiu roślin słów kilka*. W tym samym roku zostaje członkiem Komisji Fizjograficznej Towarzystwa Naukowego Krakowskiego (od 1872 r. – Akademii Umiejętności), w której działa niezwykle aktywnie przez długie lata.

1865 – Odbywa pierwszą naukową podróż do Galicji Wschodniej, korzystając z poparcia finansowego mecenasa nauki Włodzimierza Dzieduszyckiego (1825–1899).

1866/1867 – Przebywa przez kilka miesięcy na Uniwersytecie w Monachium, gdzie prowadzi bada-

Racemidiscum sudeticum (Fr.) (Linné!)
 Zamawiając przez Zakuparców
 w 1864 drog. Dr. A. Rehman. KRAM-B
 008898

Faksymile etykiety zielnikowej pisanej przez A. Rehmana

- nia mikroskopowe pod kierunkiem współtwórcy anatomii roślin, Karola Naegeli'ego (1817–1891).
- 15.V.1868 – Habituje się w Uniwersytecie Jagiellońskim na podstawie pracy *O utworach życiowych drzew szyszkowych*, opublikowanej w 1870 r.
- 1868–1873 – Wykłada anatomię i fizjologię roślin w krakowskiej uczelni, oraz prowadzi wycieczki botaniczne ze studentami.
- 1868 – Wyjeżdża do południowo-zachodniej Rosji, zwiedzając Bessarabię, Podole i Gubernię Chersońską. W czasie podróży gromadzi materiały zielnikowe oraz prowadzi obserwacje geobotaniczne, których wyniki publikuje w pracy *Einige Notizen über die Vegetation der nördlichen Gestade des Schwarzen Meeres* (Brno 1872).
- 1873 – Przebywa na Kaukazie, gdzie przemierza pieszo słabo wówczas poznane obszary i jako jeden z pierwszych Europejczyków wchodzi m. in. na szczyt Kazbek (5033 m).
- 1874 – Zwiedza Krym, gdzie podróżuje pieszo górzystym wybrzeżem południowym; spośród wyższych szczytów górskich zdobywa Czatyrdah. W 1875 roku publikuje charakterystykę fitogeograficzną Krymu pt. *Ueber die Vegetations-Formationen der taurischen Halbinsel und ihre klimatischen Bedingungen* (Wiedeń 1875). Rośliny zebrane w podróżach po Rosji sprzedaje wybitnemu szwajcarskiemu systematykowi Edmundowi Boissierowi (1810–1885), który uwzględnił je w dziele *Flora orientalis* (Genewa 1867–1884, supl. 1888). W dalszej działalności Rehmana dużą rolę odegrał kontakt z Boissierem, który nabywa od niego materiały zielnikowe i udziela dotacji na wyjazdy.
- 1875–1877 – Odbywa pionierską wyprawę do słabo dotychczas poznanej Afryki południowej. Podróżując w niezwykle trudnych warunkach, głównie pieszo, od Przylądka Dobrej Nadziei, poprzez pustynię Karoo, oraz Góry Smocza dociera do Durbanu. Kolekcjonuje tam rośliny i prowadzi obserwacje nad związkiem ich rozmieszczenia z warunkami środowiska geograficznego. Po powrocie do kraju ogłasza pionierską pracę pt. *Geobotanische stosunki południowej Afryki* (Kraków 1880, preprint 1879).
- 1879–1880 – Wyjeżdża po raz drugi do południowej Afryki, gdzie prowadzi badania wschodnich ob-
- szarów Transwału. Rezultatem tej podróży jest monografia z zakresu geografii fizycznej pt. *Das Transvaal-gebiet des südlichen Afrika in physikalisch-geographischer Beziehung* (Wiedeń 1883).
- 1880–1881 – Po otrzymaniu propozycji objęcia katedry geografii w Uniwersytecie Lwowskim przebywa na Uniwersytetach w Bonn i Wiedniu, gdzie uzupełnia swoją wiedzę z zakresu geografii pod kierunkiem m. in. wybitnego uczonego Ferdynanda Richthofena (1835–1903).
- 1882–1910 – Pracuje na stanowisku profesora geografii w Uniwersytecie Lwowskim. W związku z prowadzeniem szeroko zakrojonych prac nad geografiami fizycznymi Polski, odchodzi stopniowo od działalności botanicznej. W roku akademickim 1887/1888 pełni funkcję dziekana Wydziału Filozoficznego, a w 1888/1889 r. – rektora Uniwersytetu Lwowskiego.
- 1.X.1910 – Antoni Rehman odchodzi na emeryturę
- 12.I.1917 – Umiera w Lwowie, gdzie zostaje pochowany na Cmentarzu Lyczakowskim.
- W historii nauki światowej Antoni Rehman znany jest głównie jako wybitny podróżnik, autor ogromnej kolekcji roślin, zgromadzonej w niezwykle trudnych warunkach w różnych częściach świata. Obejmowała ona pierwotnie około 30.000 okazów (ok. 6.000 gatunków) roślin naczyniowych oraz blisko 11.000 okazów (ok. 3.000 gatunków) mszaków. Zbiory te, sprzedawane przez Rehmana różnym placówkom botanicznym znajdują się dziś w wielu zielnikach Europy: Berlin (B¹), Budapeszt (BP), Edynburg (E), Genewa (G), Helsinki (H), Jena (JE), Kew (K), Kraków (KRA, KRAM), Leiden (L), Leningrad (LE); Lwów (LW), Manchester (MANCH), Meise (BR), Oxford (OXF), Paryż (PC), Sztokholm (S), Wiedeń (W), Würzburg (WB) i Zürich (Z); Południowej Afryki: Cape Town (BOL), Grahams-town (GRA), Durban (NH) i Pretoria (PRE); Ameryki Północnej: Cambridge (FH), Nowy Jork (NY) i Waszyngton (US).
- W materiałach zgromadzonych przez Rehmana znalazło się wiele nowych gatunków, opisanych później przez polskiego botanika Ignacego Szyzłowicza (1857–1910) oraz badaczy zachodnio-europejskich, m. in. Edmunda Boissiera, Adolfa En-

¹ Akronimy zielników wg: Holmgren P. K. i in. 1981. Index Herbariorum.

glera, Ernesta Haeckla, K. Müllera z Halle i in. Większość nowych gatunków mszaków została opisana w wydawnictwach zielnikowych: *Musci austro-africani* (1875–1877) i *Hepaticae austro-africanae* (1890). Nazwy wielu z tych nowo opisanych taksonów ukuto od nazwiska Rehmana (patrz poniżej).

W dorobku uczonego na pierwszy plan wysuwają się pionierskie badania roślinności południowej Afryki, które zostały wysoko ocenione w ostatnim czasie (Gunn, Codd 1981, Codd, Gunn 1982). Cennym przyczynkiem do regionalnej geografii świata są również Jego opracowania dotyczące flory i roślinności wybrzeży Morza Czarnego oraz Krymu. W dziejach nauki polskiej Antoni Rehman był jednym z pierwszych geobotaników prowadzącym zakrojone na szeroką skalę badania flory i roślinności różnych regionów ziem polskich, głównie obszarów południowo-wschodnich. Najważniejsze prace z tego zakresu to: *O mchacu i wątrobowcach Galicji Zachodniej* [...] (1864) oraz *O formacjach roślinnych w Galicji* (1870, 1871). Opracowania te zawierają wnikliwą analizę roślinności, prowadzoną na tle szerszych uwarunkowań środowiskowych, głównie klimatycznych i edaficznych. Przynoszą też często trafną z punktu widzenia dzisiejszej nauki charakterystykę zbiorowisk roślinnych, stawiając Antoniego Rehmana wśród prekursorów fitosocjologii jako odrębnej dyscypliny badawczej. Osobny rozdział w działalności uczonego stanowią monograficzne opracowania geografii fizycznej Tatr (1895) oraz całego obszaru ziem polskich (1895, 1904), w których wiele miejsca zajmuje charakterystyka szaty roślinnej.

W dziejach polskiej florystyki zasługą Rehmana jest długoletnie kierowanie działającą w Krakowie Sekcją Botaniczną Komisji Fizjograficznej oraz zainicjowanie w 1891 r. (wspólnie z Eustachym Wołoszczakiem) wydawnictwa zielnikowego pt. *Flora polonica exsiccata*, kontynuowanego do dzisiejszego dnia. Należy również podkreślić znaczenie popularizatorskiej działalności wybitnego podróżnika, który w wielu czasopismach ogłaszał sprawozdania i refleksje ze swoich wypraw. Opublikował także dwie książki poświęcone swojej podróży afrykańskiej: *Szkie z podróży do południowej Afryki* (1881) oraz *Echa z południowej Afryki* (1884).

Nazwisko Rehmana zapisało się w botanice nie tylko dzięki jego publikowanym pracom. Zostało utrwalone także w nazwach rodzajowych i epitetach gatunkowych roślin naczyniowych, mszaków, grzybów i glonów. Ich przykłady podano poniżej. Rodzaj *Rehmaniella*² C. Müll. Gatunki (i niższe jednostki taksonomiczne): *Acacia rehmanniana* Schinz, *Aptychus rehmannii* C. Müll., *Archidium rehmannii* Mitt., *Barbula rehmannii* C. Müll., *Bruchia rehmannii* C. Müll., *Bryum rehmannii* C. Müll., *Campylopus*

rehmannii Ther, *Clematis recta* var. *rehmanniana* Błoński, *Coleus rehmannii* Briq., *Commiphora rehmannii* Engl., *Convolvulus arvensis* for. *rehmannii* T. Tacik, *Cyperus rehmannii* Boiss., *Dasymitrium rehmannii* C. Müll. in Rehm., *Dianthus rehmannii* Blocki, *Dicranum rehmannii* C. Müll., *Disphinctium rehmannii* Gutw., *Elaeodendron rehmannii* Szysz., *Ephemerella rehmannii* (C. Müll.), *Ehrharta rehmannii* Stapf., *Fabronia rehmannii* C. Müll., *Fissidens rehmannii* C. Müll., *Frullania rehmannii* Steph., *Gleocystis rehmannii* Wołoszyńska, *Gymnosporia rehmannii* Szysz., *Hermannia rehmannii* Szysz., *Hieracium rehmannii* Wołoszczak, *H. rehmannii* Zahn., *Jamesoniella rehmannii* Steph., *Kainomyces rehmannii* Majewski, *Leptochlaena rehmannii* C. Müll. in Rehm., *Leucobryum rehmannii* C. Müll. in Rehm., *Leucobryum rehmannii* C. Müll., *Mahernia rehmannii* Szysz., *Meteorium rehmannii* C. Müll., in Hedw., *Mielichhoferua rehmannii* C. Müll., *Ochna rehmannii* Szysz., *Pavonia rehmannii* Szysz., *Pelargonium rehmannii* Szysz., *Plectranthus rehmannii* Gurke, *Potentilla rehmannii* Blocki, *Priodonon rehmannii* Mitt., *Rhus rehmanniana* Engl., *Rosa rehmannii* Blocki, *Salix rehmannii* Zapal., *Schmidelia rehmanniana* Szysz., *Schwetschkea rehmannii* C. Müll., *Scirpus rehmannii* Ridley, *Scleria rehmannii* C.B.Cl., *Sebaea rehmannii* Schinz, *Sphedamnocarpus rehmannii* Szysz., *Symphytum tuberosum* L. subsp. *nodosum* (Schur.) Soó for. *rehmannii* Pawl., *Thespesia rehmannii* Szysz., *Triaspis rehmannii* Szysz., *Trichostomum rehmannii* Sim., *Tristachya rehmannii* Hackel, *Triumfetta rehmannii* Szysz., *Ulotia rehmannii* Jur., *Vincetoxicum rehmannii* Boiss., *Xyris rehmannii* Alb., *Zantedeschia rehmannii* Engl.

ŹRÓDŁA

- CODD L. E., GUNN M. 1982. The collecting activities of Anton Rehmann (1840–1917) in South Africa. *Bothalia* 14 (1): 1–14.
- DIXON H. N., GEPP A. 1923. Rehman's South African Mosses. *Bulletin of Miscellaneous Information* 6: 196–208, Royal Botanic Garden Kew.
- GUNN M., CODD L. E. 1981. Botanical exploration of Southern Africa. ss. 292–294. A. A. Balkema, Cape Town, The Botanical Research Institute.
- KOSIEK Z. 1988. Rehman (Rehmann) Antoni (1840–1917). ROSTWOROWSKI E. (ed.). *Polski Słownik Biograficzny* 31/1 (128): 2–4. Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków - Gdańsk-Lódź.
- OLSZEWICZ W. 1972. Antoni Rehman (1840–1917). (Szkie biograficzno-bibliograficzny). *Studia i Materiały z Dziejów Nauki Polskiej, Ser. C* 16: 51–72.
- ROUPPERT K. 1917. Antoni Rehman. *Sprawozdanie Komisji Fizjograficznej* 51: XXX–XXXIV.
- SAYRE G. 1971. Cryptogamae exsiccatae. An annotated bibliography of published exsiccatae of

²Zacytowano jedynie bazonimy, niezależnie od obecnej pozycji systematycznej i obowiązującej nazwy.

Algae, Lichens, Hepaticae, and Musci. IV. Bryophyta. *Memoirs of the New York Botanical Garden* 19(2): 175-521.

SAYRE G. 1977. Authors of names of bryophytes and the present location of their herbaria. *The Bryologist* 80: 502-521.

STAFLEAU A. F., COWAN R. S. 1983. Taxonomic literature. Vol. 4. *Regnum Vegetabile* 110: 655-656.

SZYSZYŁOWICZ I. 1881. Dr Antoni Rehman. *Kłosa* 33 (852): 270-271.

Zbigniew MIREK, Alicja ZEMANEK

ALEKSANDER ZAHLBRUCKNER
(1860-1938)

W 130 ROCZNICĘ URODZIN

Aleksander Zahlbruckner (1860-1938)
- in 130th anniversary of his birth

Wybitny austriacki lichenolog, nazywany „papiezem lichenologów” urodził się 31 maja 1860 r. w Świętym Jurze koło Bratysławy (dzisiaj: Jur pri Bratislave) jako ósme dziecko Franciszki i Johanna Zahlbrucknerów.

Ojciec Aleksandra, wraz z rodziną, przeniósł się z Wiednia do Bratysławy, a w 1859 r. - do Jura, celem ratowania swego zdrowia, podupadłego jeszcze w czasie studiów medycznych.

Zamیلowanie do botaniki A. Zahlbruckner odzie-

dziczył po swoim dziadku Johannie, znanym austriackim uczonym. Po maturze, którą ukończył w Trnawie, zaczął studiować nauki przyrodnicze na wydziale filozoficznym uniwersytetu wiedeńskiego pod kierunkiem profesorów Antona von Kerner, Wilhelma Reichardta i Juliusa Wiesnera.

Po ukończeniu studiów, w 1883 r., dr A. Zahlbruckner pozostał w Wiedniu do końca swego życia; pracował w Naturhistorisches Museum (również jako dyrektor). Zgromadzone w Muzeum zbiory roślin z całego świata ukierunkowały jego zainteresowania ku florystyce i systematyce. Początkowo w równym stopniu interesowały go rośliny kwiatowe i zarodnikowe. Stał się dobrym znawcą naczyniowej flory tropikalnej. Oznaczał i opracowywał zbiory z Nowej Kaledonii, Peru, Afryki Południowej, Indii Zachodnich. Opisał nowe gatunki w rodzajach *Adenophora*, *Ajuga* i *Wahlenbergia*.

Najbardziej jednak znany był jako lichenolog. Prace florystyczne z tego zakresu publikował już od 1885 r., najpierw w Dolnej Austrii, Słowacji, Bałkanów, później z Ameryki Południowej, Chin, Japonii, Wyspy Wielkanocnej, Juan Fernandez, Formozy, Jawy, Hawajów i in.

Szczególnie wielkim talentem okazał się w dziedzinie taksonomii porostów. Inspiracją do podjęcia badań z tego zakresu była rewizja zbiorów zgromadzonych w Muzeum Przyrodniczym, która doprowadziła do ujęcia rodzajów i rodzin porostów w nowoczesny system. Pierwsze wydanie tego systemu było opublikowane w latach 1903-1907, w edycji Englera i Prantla (*Die natürlichen Pflanzenfamilien* 1, 1: 49-249); wydanie drugie ukazało się w roku 1926 i służyło lichenologom przez ponad 50 lat.

Jego sława jako lichenologa ugruntowała się po II Międzynarodowym Kongresie Botanicznym (Wiedeń, 1905 r.), na którym pełnił funkcję sekretarza generalnego. Największym osiągnięciem tego kongresu było ujednoczenie nomenklatury botanicznej i wypracowanie kodeksu prawideł nomenklatorycznych. Dr A. Zahlbruckner odegrał wówczas wybitną rolę jako przedstawiciel systematyki lichenologicznej.

Od 1916 r. gromadził materiały do monumentalnego dzieła *Catalogus Lichenum Universalis*; jego pierwszy tom (łącznie dziesięć) ukazał się w 1921 r. Katalog zawierał spis wszystkich znanych w tym czasie porostów, z pełną synonimiką, informacją o *locus classicus* i wykazem literatury. O ile system porostów Zahlbrucknera ma obecnie już tylko znaczenie historyczne o tyle *Catalogus*... jest wciąż podstawową pozycją, do której sięga każdy współczesny lichenolog. Równie cenne pozostają dwie serie jego wydawnictw zielnikowych: *Cryptogamae exsiccatae editae a Museo Palatino Vindobonensi* (od 1884 r.: ponad 4 tys. egzemplarzy) i *Lichenes rariores exsiccati* (od 1902 r.: 385 egzemplarzy).

Był redaktorem głównych monografii o porostach Europy Środkowej, które ukazywały się w serii *Dr.*

Rabenhorst's Kryptogamen-Flora von Deutschland, Österreich und der Schweiz.

W latach 1884–1938 dr A. Zahlbruckner opublikował 404 prace naukowe, popularnonaukowe, recenzje, przeglądy i autoreferaty. Po jego śmierci ukazały się jeszcze trzy części ostatniego, dziesiątego tomu *Catalogus Lichenum Universalis* (1938, 1939, 1940), a w roku 1951 wydano reprints wszystkich dziesięciu tomów tego dzieła (Reimpr. Johnson Reprint Corp., New York). Ponadto zostały opublikowane flory porostów Nowej Zelandii, Jawy i Hawajów (1941–1945, 1956).

W taksonomii porostów można również odnaleźć rodzaj upamiętniający wielkiego botanika: *Zahlbrucknerella* Herre (1912).

W 1985 r. lichenolodzy słowacy z Bratysławy, a także liczni botanicy i mieszkańcy Jura uczcili 125 rocznicę urodzin znakomitego rodaka. Z tej okazji zorganizowana została wystawa i seminarium, a na domu rodzinnym dr A. Zahlbrucknera (ul. Červenej armady 31) odsłonięto pamiątkową tablicę. W 1988 r., w 50 rocznicę śmierci, wydano wszechstronne opracowanie, pod redakcją dr Anny Lackovičovej *Dr. Alexander Zahlbruckner (1860-1938). Osobnost a dielo.*

Dr Zahlbruckner był bardzo przywiązany do rodzinnej miejscowości; tam poznał swoją żonę Gisele Roland; tam organizował coroczne wycieczki do Małych Karpat i Šura, w których uczestniczyli renomowani lichenolodzy z Europy, Japonii, Nowej Zelandii i USA.

Gdy zmarł na raka, w wieku 78 lat, pochowany został jednak w Wiedniu, na cmentarzu centralnym.

ZRÓDŁA

HAWKSWORTH D. L., SUTTON B. C., AINSWORTH G. C. 1983. Ainsworth & Bisby's Dictionary of the Fungi. Commonwealth Mycological Institute, Kew, Surrey. s. 412 + I-XVI.

LACKOVIČOVA A. (red.). 1988. Dr. Alexander Zahlbruckner (1860-1938). Osobnost a dielo. Zborník prac venovaný 50 výročiu úmrtia vedca. Vyd. Múzeum Petra Jilemnického v Jure pri Bratislave. s. 60.

Krystyna CZYŻEWSKA

PRO MEMORIA

• 200 rocznica urodzin Jana Baptysty Motty'ego (1790–1856), przyrodnika i nauczyciela, spolonizowanego Francuza, protoplasty znanej polskiej rodziny. Autora kilku książek: *Wstęp do historii naturalnej* (1823), *Muzeum historii naturalnej i cudów stworzenia, cz. I* (1830), oraz *Leitfaden der Botanik* (1830, 1836), w której zamieścił pierwszą

listę 737 gatunków roślin dziko rosnących i uprawianych w Poznaniu i okolicy. Jego córka Walentyna była żoną H. Cegielskiego.

• 100-lecie urodzin Karola Wilhelma Zaleskiego (ur. w 1890 w Sanoku, zm. w 1969 w Poznaniu), mikologa, fitopatologa, profesora Uniwersytetu Poznańskiego i Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. Autora 55 rozpraw naukowych, w tym znanego podręcznika akademickiego *Choroby roślin – fitopatologia* (kilka wydań).

• 50 rocznica śmierci Piotra Oficjańskiego (1901–1940), botanika, farmaceuty i farmakognosty, doktora farmacji na Uniwersytecie Wileńskim, autora m. in. prac: *Digitalis* (1934), *Elektroliza w zastosowaniu do wyosabniania alkaloidów* (1939). Piotr Oficjański zginął jako podporucznik rezerwy w 1940 roku.

Zbigniew MIREK

SPRAWOZDANIA ZE SPOTKAŃ NAUKOWYCH SCIENTIFIC MEETING REPORTS

PROCESY ZACHODZĄCE W OBRĘBIĘ
ROŚLINNOŚCI JAKO PRZEDMIOT MAP
GEOBOTANICZNYCH – TEMATEM
MIĘDZYNARODOWEGO SYMPOZJUM IAVS
(WARSZAWA, 8–12.IV.1990).

"Processes occurring in vegetation as a subject
of geobotanic maps" – an international
symposium of IAVS (Warsaw, 8–12.IV.1990)

International Association for Vegetation Science (IAVS) jest międzynarodowym towarzystwem naukowym skupiającym botaników zainteresowanych tworzeniem się, funkcjonowaniem i zróżnicowaniem zbiorowisk roślinnych. Liczy ono obecnie ponad 800 członków, którzy spotykają się regularnie na tematycznych sympozjach, prezentując wyniki prowadzonych przez siebie badań. Kolejne, 33 sympozjum IAVS odbyło się w dniach od 8 do 12 kwietnia 1990 roku w Warszawie. Było ono poświęcone metodom i zastosowaniom kartografii geobotanicznej w badaniach procesów zachodzących w obrębie roślinności na różnych poziomach jej organizacji. Jego organizatorem był profesor Janusz Bogdan Faliński, który wraz ze współpracownikami z Białowieskiej Stacji Geobotanicznej Uniwersytetu Warszawskiego i kilku innych ośrodków w kraju zapewnił ponad 130 uczestnikom z 19 krajów Europy, Azji, Afryki i Ameryki bardzo dobre warunki.

W czasie sześciu półdniowych sesji mieliśmy okazję wysłuchać około 40 referatów omawiających metodyczne podstawy kartografii geobotanicznej,